

Fehmi SALIK
Kısa Öykü Yarışması Birincisi
Rumuz: MERHEM

ŞİDDET YARAYI AZDIRIR

Nöroloji Polikliniği'nin giriş kapısının sol üst köşesinde, zemini altın sarısı bir levhada "**Profesör Dr. Murat Göğebakan**" adı, okunuyordu. Karşı kapının sağ yanında da "**İç Hastalıkları**" yazısı, onun altında da "**Doç. Dr. Murteza Haktanır**" adı, göze çarpıyordu. Kapıların üstlerinde de hasta adları birbirini izliyor; sırası gelen, kapıyı vurup içeri giriyordu.

Bir ara kıyamet koptu sanki; polikliniklerin önü, bir ana/baba gününe döndü. Doktorlar, hemşireler, güvenlik görevlileri, hastalar, iç hastalıkları poliklinikliğinin muayene odasına doldular. Bir hasta yakını, Dr. Haktanır'ı yaralamış; bununla yetinmemiş olacak ki olanca gücüyle bağıyordu:

"Bırakmıyorsunuz ki onun ağzını iyice dağıtayım. Doktor değil, "**Kızılbaş**"ın biri. Bu ceza, ona az bile..."

Yaralanan doktor, o durumda bile çevresine gülücükler yağdırıyor; "Önemli bir şey yok; delikanlı biraz sabırsız, o kadar" diyebiliyordu.

Olay yatıştıktan sonra odasına dönen Dr: Murat, ellerini çenesine dayayıp bir süre düşündü. Kendisi de "**Alevi kökenli**"ydi. Nice zorluklara katlana katlana, nice engelleri aşı aşı bu mesleği elde etmişti. Dr. Murteza'nın da ondan bir ayrımı yoktu. Her ikisi de birer işçi çocuğuydu. O olaya dek ikisi de, inanç üstüne tek sözcük paylaşmamışlardı; gerek de duymamışlardı buna.

Lise yıllarında Dr. Murat'ı iki kişi çok etkilemişti. Bunlardan biri, edebiyat öğretmeni, ikincisi de hastalandığında onu tedavi eden doktoruydu. Yaşamı boyunca bu iki kişinin anlattıkları, Dr. Murat'ın belleğinden silinmemişti hiç...

Dr. Murat, o gün de bu iki kişinin anlattıklarını bir bir anımsadı:

"Ulusları geliştirecek, çağdaşlık düzeyine ulaştıracak tek yol, çağa yakışan bir **eğitimidir**. Eğitimin mimarı da **öğretmendir**. Bizleri yetiştirenlerin şu görüşüne, bizler de katılırız: '**Eğer Tanrı, yeryüzündeki mesleklerden birini seçseydi, hiç kuşkusuz, öğretmenlik olurdu bu.**' Çocuklarımızın yetişmesinde,

gelişmesinde, kişiliğini kazanmasında öğretmenin payı, ana/babanınki kadar büyüktür. Çocuk, bir topak hamurdur. Bu hamurun mayası, her ne kadar ana/baba eliyle karılıyorsa da; bu hamur, öğretmen eliyle biçimleniyor. Bu nedenle düşünürlerimiz, ulularımız; eğitime büyük önem vermişlerdir. Eğitimde sadece bir yanı yükseltmeye çalışmak yetmez; sadece babaları eğitmek, teraziye denkleştirmez. Anaların da okutulması şarttır. Bir **Ulu Pir/ Hacı Bektaş Veli**, yüzyıllar önce, bugün bile hayran kaldığımız **'Kadınlarınızı okutunuz'** görüşünü bizlere kalıt olarak bırakmış; ne yazık ki biz bunun tadına varamamışız. Sadece eğitimle ilgili değil, hemen hemen her alanda bizi aydınlatmaya çalışmıştır o. İnsanın, insana zulmünü önlemek için **"Yaraya yumuşak merhem ol; zehirli iğne olma"** demiştir. Onun buyruğu doğrultusunda yürüseydik; şiddeti değil, sevgiyi; yalanı değil, gerçeği; teslim olmayı değil, haksızlığa başkaldırmayı; ayrımcılığı değil, birlikteliği; savaşı değil, barışı yeğlemiş olurduk. O zaman da yöremizde bu denli can alınmaz, bu denli kan akmazdı..."

Öğretmenin anlattıkları, daha da uzundu. O da, bunları dinledikten sonra öğretmen olmaya karar vermişti. Ama bir gün hastalandı. Bedeninde oluşan bir acı, onu bir başka yana doğru savurdu. Gözlerini bir hastanede açtı Murat; birkaç gece uyur/uyanık kıvrandı durdu. Anası, başından hiç ayrılmadı. O, yedisinde iken babasını, bir polis kurşunu öte dünyaya göndermişti. Babasının suçu; solcu, sendikacı ve Alevi olmaktı. Katil, belirlenmiş; ancak dışarıda caka satıp geziyordu...

Babacan bir doktora rastlamıştı Murat. Doktor, hem yarasına merhem sürüyordu Murat'ın; hem de düşündüklerini bir güzel nakşediyordu bu genç hastanın belleğine:

"Hakkıyla yapılan bütün meslekler önemli ve kutsaldır. Hamallığın da, paşalığın da bir ayrımı yoktur. Ancak iki meslek var ki bunların temeli sabır ve özveri taşlarıyla atılmış; duvarları çile taşlarıyla örülmüştür. Bu iki yapı içinde ırk/ renk, dil/ din, varsıl/ yoksul, kadın/ erkek ayrımı gözetmeksizin görev yapılır; tüm varlıkların gelişimi/ sağlığı için çaba harcanır.

Kişi, katil de olsa; hırsız da olsa; uyuşturucu da kullansa; eğer sağlığı nedeniyle kapınıza gelmişse, siz ona el atmak zorundasınız. Hatta bunlardan biri, babanızı da öldürmüş olsa, siz de bunu tanımış bile olsanız, o an

duygunuzun/ öcünüzün emrinden çok, mesleğe girerken ettiğiniz **'Hipokrat yemini'** nin ve de vicdanınızın sesini dinleyeceksiniz. Büyük düşünürlerimizden **'Hacı Bektaş Veli'** nin o güzelim, o barışçıl, o ölümsüz sözleri bizlere kılavuz olmalı. Onun her sözü, aydınlatıcı bir kitap değerindedir; yüzyıllar önce söyledikleri, bugün de geçerlidir:

'Yumuşak merhem gibi ol; zehirli iğne gibi olma' diyor. Yarası olan, merhem yumuşaklığını/ rahatlık verişini hemen kavrar. Zehirli iğnenin nasıl bir sonuç vereceğini söylemeye gerek yok artık. Kaldı ki bedende olan bu hastalık, dilde ve bellekte de kendini gösterirse sonuç, daha da incitici olur. Bunun içindir ki önce biz, dilimizle/ eylemimizle karşımızdakine karşı, yumuşak merhem gibi olmalıyız..."

O gün bunları dinleyen Murat'ın bedeni, rüzgâr yemiş bir dut dalı gibi sallanmıştı. Kalbi, alışılmıştan daha hızlı atmış; ayaklarının altı karıncalanmış; bakışları çatallaşmış; yarasına merhem süren doktor, gözlerinde daha da büyümüşü...

İşte o gün, tutup doktorun yerine kendisini koydu liseli Murat; belleğine önceden yazdığı "Öğretmen olacağım" tümcesinin üstüne bu kez ABECE'nin büyük harfleriyle iki sözcükten oluşan bir tümce daha yazdı:

"DOKTOR OLACAĞIM..."

Doktor Murat'ın dalgınlığını, birlikte çalıştığı hemşire giderdi:

"Sıradaki hastamızı alıyorum efendim; Ömer Kemikçi..."

Dr. Murat, elektrik çarpmış gibi titredi; yüzü sarardı, zor yutkundu.

Bu değişikliğin ayırımına varan hemşire, gördüklerine bir anlam veremedi; doktora da bir şey sormadı; diğer hastalar gibi Ömer Kemikçi'yi de muayene odasına aldı.

Hastanın refakatçisi, 20'sini aşkın bir delikanlıydı. Hastanın torunu olduğunu, kendisinin de tıp fakültesi öğrencisi olduğunu söyledi; dedesinin işitme duyusunu hemen hemen yitirdiğini, bel ve bacak ağrılarından dert yandığını anlattı.

Dr. Murat, yüzü duvara dönük, sol yanına yatan adama, ses tonunu yükselterek sordu:

“Ağrın nerende amca bey; şikâyetin nedir?”

Adam, zar zor, ona bakmadan konuştu:

“Nerem ağrımıyor ki oğul? Sırtında yük taşıyan bir hamala dönmüşüm. Ayaklarım, bedenimi çekemez olmuş. Soluğum kesiliyor, sancı omuzlarıma vuruyor. Kaşığı ağzıma götüremez, beş adım atamaz olmuşum. Sayayım mı daha da?”

“Yok, yok; yeterince anlattın” dedi Dr. Murat; hastaya elini uzattı; “olanca gücünle sık” dedi.

Uzatılan eli sıkmaya çalışan hasta, doktorla göz göze gelince bir tuhafı; dili tutulur gibi oldu; kekeme gibi konuştu:

“Seni birine benzettim?”

“Olabilir” dedi doktor; yanındaki gence döndü:

“Omurilik kanal daralmasından kuşkulaniyorum. ‘Kraminal MR Radyoloji Raporu’ gerekiyor. Onu gördükten sonra işlem yapacağız.”

Torun, dedeye yardımcı oldu; çıktılar.

Muayene odasında dili tutulan adam, koridorda bülbüle dönmüştü:

“Bu doktor, onun oğludur. Babası Zülküf Göğebakan’la aynı işyerinde çalıştık. İçimizde tek Alevi ve solcu o idi. Arkadaşlarımla çoğunu etkileyip devrimci bir sendikaya kaydırıldı. Daha sonra ben bir yolunu bulup polis oldum. Bir eylem günüydü. Zülküf, baştaydı yine. Amirimiz havaya ateş açmamızı emretti. Bir ana/baba gününe döndü ortalık. Zülküf vuruldu o gün. Kurşun benim tabancamdan çıkmıştı. Doktorun gözlerinde Zülküf’ü gördüm sanki...”

Titreme sırası, gence geçti o an. Dedesinin yüzüne bakmadan içine gömüldü bu tıp öğrencisi:

“Demek söylenenler doğruymuş. Demek Zülküf Göğebakan’ı dedem öldürmüş. Bu nasıl yürek, bu nasıl anlayış, bu nasıl insanlık? Dili sürçmeden, tökezlemeden anlatıyor bir de...”

Hastanın ardından yerine oturan Dr. Murat da, daldı:

“Babamı öldüren ele, elimi verdim bugün. Nasıl bir oğulum ben; nasıl bir meslektir bu? Lisedeyken hastaneye yattığımda bana öğüt veren hekim de, belki böyle bir olayı yaşamıştı. Komşum Dr. Murteza, burnuna yumruğu yediği halde yine de yumrukçunun yakınına iyileştirmeye devam etti. Belki o gün bana öğüt veren hekim de, Dr. Murteza gibi, benim gibi bir Alevi’ydi. Hacı Bektaş’ı, Alevilerin Yedi **ulu ozanı’nı** ben de okudum; ben de büyüklerimden dinledim; ben de tanıdım. Neden insanlarda bu denli ayrımcılık oluyor, anlayamıyorum bir türlü. Hacı Bektaş ve yedi ulu ozanın hiçbiri, insanlığa yakışmayan bir harekette bulunmamış; hatta barışın, adaletin, eşitliğin, paylaşımın ve emeğin savunucusu olmuşlardır; içlerinden bazıları, bu kavramlar uğruna cellatın organına boynunu teslim etmiş; kimilerinin de derisi, insan denen canavarlarca yüzülmüştür. Bu ulu insanlar, kan dökmemişler; cana kıymamışlar; haram yememişlerdir. Bu bilinçlidir ki Hacı Bektaş Veli, o güzelim ve ölümsüz sözlerini, insanoğluna bir öğretisi olarak armağan etmiştir...”

Dr. Murat’ın içinden geçenlerin devamına hemşirenin sesi, yol vermedi:

“Deminki hastayla torunu geldi efendim.”

Tıp öğrencisi genç, elindeki MR raporunu, saygılı bir biçimde Dr. Murat’a uzattı.

Raporu inceleyen doktor, gencin gözlerine bakarak konuştu:

“Yanılmamışım. Dediğim gibi kanal daralması var. Ağrı kesicilerin etkinliği geçicidir. Çözüm yolu, ameliyattır; yine de bir şeyler yazayım.”

Doktorun yazdığı reçeteyi alan genç, dedesini dışarı çıkardıktan sonra geri döndü; ağlamamak için kendisini zor tutuyordu; doktorun kulağına eğildi:

“Bağışlayın. Rahmetli babanızın adı Zülküf’tü, değil mi?”

Duygularan doktor, gencin yaşlı gözlerine bakarak bu soruyu, başıyla 'evet'ledi.

"İzin verin, elinizi öpeyim" dedi genç, kendini tutamayıp doktorun boynuna sarıldı.

Dedeyle torun, hastane dönüşü birer yabancı gibiydiler.

Genç öğrencinin içinden geçenleri, dedesinin bilmesi olanaksızdı:

"Bu ülkenin, dedem gibilere değil de, Dr. Murat gibilere ihtiyacı var. Böyle bir dedenin sulbünden gelmektense, Dr. Murat'ın oğlu olmayı, daha çok yeğlerdim..."

Gencin içinden geçenler gibi, kuşku yok ki dedesinin de, Dr. Murat'ın da içlerinden bir şeyler geçti o an...

Dr. Murat, masasından kalktığında, içinden geçenlerin sonunu, elinde olmadan, hemşirenin de işitebileceği bir tonda noktaladı:

"Nasıl da büyükmüşsün **Hacı Bektaş**; nasıl da yüceymişsin; yüzyıllar önce buyurduklarını bir bir yaşıyoruz bugün. Aynı kökten iki insanla karşılaştım az önce. Biri, tam '**zehirli bir iğne**'; ikincisi, '**yaraya sürülmeye hazır yumuşak bir merhem**'. Sana yakışamadığımız için bizi bağışla büyük Pir; bağışla..."

Şaşkınlık içinde kalan hemşire, ak mermerden oluşan bir heykele dönmüştü o an; mesleği süresince böylesi bir günü, ilk kez yaşıyordu belki de...

SON